

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem, ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X. XX. XXXX, státní příslušnost Ukrajina,
t. č. bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020, č. j. OAM-80/ZA-06-K02-PD6-2010,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 5. 2010, č. j. OAM-80/ZA-06-ZA14-2010, udělena na dobu 12 měsíců doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Doba trvání doplňkové ochrany byla žalobci následně opakovaně prodloužena, a to rozhodnutími žalovaného ze dne 12. 5. 2010, č. j. OAM-80/ZA-06-HA08-PD1-2010, ze dne 27. 6. 2012, č. j. OAM-80/ZA-06-K01-PD2-2010, ze dne 10. 6. 2014, č. j. OAM-80/ZA-06-K01-PD3-2010, ze dne 18. 7. 2016, č. j. OAM-80/ZA-06-K07-PD4-2010, a ze dne 10. 10. 2018, č. j. OAM-80/ZA-06-K01-PD52010 (naposledy s platností do 15. 10. 2019).

2. K udělení a k následnému opakovanému prodloužení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany bylo v případě žalobce přistoupeno proto, že by dle žalovaného vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že žalobce prokázal existenci trvalé soukromé vazby na území České republiky, jelikož zde pečoval o malého syna X (nar. X. X. XXXX) a manželku (ukrajinské státní příslušníky).
3. Dne 23. 9. 2019 podal žalobce žádost o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany na území České republiky (dále též „ČR“), kterou odůvodnil tím, že „*na území ČR má syna X X, nar. X. X. XXXX, který má tady trvalý pobyt a o kterého se stará*“ (žalobce v žádosti uvedl nesprávné datum narození, neboť X X se narodil X. X. XXXXX).
4. Žalovaný v průběhu řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany zjistil [mimo jiné z pohovoru s žalobcem, z výsledku jeho bývalé manželky a z listinných důkazů (podklady pro vydání rozhodnutí jsou vyjmenovány na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí a na listu číslo 246 správního spisu)], že rodina žalobce se rozpadla, manželství bylo rozvedeno, bývalá manželka nemá v současnosti o kontakt s žalobcem zájem (žalobce hodnotí jako nespolehlivého člověka a „*alkoholika*“, který „*o syna jeví zájem většinou jen v době, kdy mu končí doplňková ochrana*“), žalobce žije s jinou ženou (družkou) a synovi X (XX let), jehož výchovu rodiče nezvládali (záškoláctví, trestná činnost), byla se souhlasem rodičů dne 13. 9. 2019 rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích nařízena ústavní výchova do X. X. 2021, tedy do dovršení jeho zletilosti. Výchovu syna tak primárně zajišťuje (a do jeho zletilosti bude zajišťovat) státní zařízení (Diagnostický ústav pro mládež, L. 33/1724, P.), nikoliv žalobce. Žalovaný proto dospěl k závěru, že v případě žalobce již pominuly důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, žalobci nadále nehrozí vážná újma [přičemž z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 15. 8. 2019, č. j. 131227-6/2019-LPTP, nevyplývá, že by na Ukrajině byli postihováni či diskriminováni ti občané Ukrajiny, kteří se do vlasti vrátili po dlouhodobém pobytu v zahraničí či jako neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu], a proto žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany rozhodnutím ze dne 7. 1. 2020, č. j. OAM-80/ZA-06-K02-PD6-2010, zamítl. Pouze pro úplnost žalovaný připomněl, že žalobce na území České republiky opakovaně páchal trestnou činnost (v evidenci Rejstřík trestů České republiky se nachází u jména žalobce 7 záznamů, poslední z 20. 12. 2018 - ohrožení pod vlivem návykové látky) a dopouštěl se přestupků. Tato jeho protiprávní činnost je dokladem neúcty žalobce k právnímu řádu České republiky (resp. k hodnotám společně sdíleným občany České republiky) a dokladem jeho nedostatečné integrace.
5. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020, č. j. OAM-80/ZA-06-K02-PD6-2010, podal žalobce žalobu, v níž nezpochybnil žádný konkrétní skutkový či právní závěr žalovaného, pouze obecně namítal, že dokazování bylo „*vedeno pouze jedním směrem, tedy v jeho neprospěch*“, a proto je „*podklad pro rozhodnutí neúplný a zkreslený*“. Žalobce je přesvědčen, že měl být vyslechnut i jeho syn a měla být slyšena též jeho družka, v žalobě však již žalobce neuvedl, jaké konkrétní sporné skutečnosti měly být těmito výsledky prokázány. Z výše uvedených důvodů by dle žalobce mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc by měla být žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Před soudem pak při jednání dne 4. 5. 2020 žalobce doplnil, že syn X opět utekl z diagnostického ústavu a v současné době se

zdržuje na neznámém místě. Dále žalobce uvedl, že na území České republiky žije pouze jediné jeho dítě, a to právě syn X X. Žalobce má i zletilou dceru, ta ale žije v Polsku. S bývalou manželkou se rozvedli, nyní má družku, která je zdravá a na žalobci nezávislá, společné děti nemají. O vydání povolení k trvalému pobytu si žalobce dosud nepožádal, neboť mu chyběl stabilní pracovní poměr. Od 1. 4. 2020 však pracuje ve XX jako tlumočnick z jazyka českého do jazyka ukrajinského a ruského a o vydání povolení k trvalému pobytu si požádá, „*potřebuje však dva měsíce, aby mohl požádat o trvalý pobyt*“.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Předně soud připomíná, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Obsah a kvalita žaloby tedy předurčuje podobu rozhodnutí soudu, protože míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobce v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobce na pouhá obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018 – 36, bod 20). Soud totiž za žalobce nesmí spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Jinak by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018 – 28, bod 16). Žalovaný na 8 stranách podrobně odůvodnil své závěry. Proti zevrubné a promyšlené argumentaci žalovaného žalobce v žalobě postavil pouze obecnou námitku, která nebyla provázána se zcela konkrétními skutkovými a právními závěry žalovaného obsaženými v odůvodnění jeho rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018 – 28, bod 15), resp. pouze negoval závěr žalovaného [za žalobní (či kasační) námitku však nelze dle Nejvyššího správního soudu „*rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů*“ správních orgánů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 - 43, bod 50)]. Soud se proto k obecné námitce žalobce vyjádří taktéž pouze obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, či rozsudek téhož soudu ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015 – 41, bod 11). Jelikož žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů žalovaného, nebude soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovil žalovaný (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88). Soud proto odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a stručně dodává následující:
9. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního

trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 písm. d) citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

10. Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně rozhodl, že ani „*případné porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zásadně není důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu*“ [k tomu srov. např. rozsudky ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, ze dne 9. 5. 2006, č. j. 2 Azs 177/2005 - 65, případně též usnesení ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Azs 65/2008 - 48, nebo ze dne 25. 11. 2008, č. j. 9 Azs 79/2008 - 73, zejména však srov. rozsudek ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010 - 49, přičemž tyto závěry dosud nebyly zákonem předvídaným postupem (17 s. ř. s.) překonány]. Nejvyšší správní soud taktéž setrvale opakuje, resp. že rodinné vazby na území České republiky nejsou (až na zcela výjimečné případy, mezi něž případ žalobce zjevně nepatří) důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2011, č. j. 8 Azs 6/2011 - 100, ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 138/2016 - 30, bod 14, a ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 - 39, bod 11).
11. Důvodem pro udělení (prodloužení) doplňkové ochrany zásadně tedy není např. to, že v České republice žije manželka, nezletilý syn a další rodinní příslušníci žadatele (z poslední doby srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 217/2019 - 47, či usnesení téhož soudu ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Azs 261/2018 - 38), bývalá manželka a syn žadatele (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52), těhotná manželka žadatele (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2018, č. j. 4 Azs 324/2018 - 44), tři manželky, 12 vlastních dětí a jedna adoptovaná dcera žadatele (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 Azs 415/2018 - 64), event. těhotná družka žadatele (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 - 67, ze dne 18. 3. 2019, č. j. 6 Azs 26/2019 - 19, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017 - 30).
12. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu též plyne, že snaha o legalizaci pobytu v České republice, byť je spojena se snahou o realizaci rodinného života, není zásadně ani důvodem hodným zvláštního zřetele, který je nezbytný k udělení humanitárního azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Azs 16/2012 - 12, bod 16, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Azs 88/2014 - 18, ze dne 5. 12. 2012, č. j. 6 Azs 22/2012 - 35, ze dne 26. 5. 2016, č. j. 6 Azs 81/2016 - 28, bod 5, a usnesení ze dne 15. 6. 2016, č. j. 4 Azs 60/2016 - 29, body 10 až 12), resp. existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu (shodně srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 Azs 209/2018 - 30, bod 14, či rozsudky téhož soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36, nebo ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52).
13. Výše shrnuté závěry jsou logické, neboť rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany či o neprodloužení doplňkové ochrany samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o mezinárodních ochraně či správní soud přezkumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 1 Azs 77/2008 - 58, ze dne 8. 11. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 Azs 10/2016 - 39, a ze dne 29. 3. 2018, č. j. 2 Azs 21/2018 - 59, bod 11).

14. Ze shora uvedeného je zcela zřejmé, že pokud žalovaný žalobci v roce 2010 udělil a následně opakovaně prodlužoval mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany jen kvůli vztahu k zdravému dítěti a k zdravé manželce, postupoval vůči žalobci mimořádně vstřícně. Každopádně si žalobce musel být vědom toho, že pobytový status, který získal udělením a následným prodloužením doplňkové ochrany, je pouze dočasný a jakmile pominou důvody, pro které mu byla doplňková ochrana udělena, bude se muset vrátit do země původu, event. upravit svůj pobyt na území ČR podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2016, č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, bod 14). Z důkazů provedených v průběhu správního řízení, z něhož žalobou napadené rozhodnutí vzešlo, plyne, že důvody, pro které byla žalobci udělena doplňková ochrana, skutečně pominuly. Jak již bylo uvedeno výše, rodina žalobce se rozpadla, manželství bylo rozvedeno, bývalá manželka nemá o kontakt s žalobcem zájem (hodnotí žalobce jako nespolehlivého člověka a „alkoholika“, který „o syna jeví zájem většinou jen v době, kdy mu končí doplňková ochrana“), žalobce žije s jinou ženou (družkou) a synovi X (XX let), jehož výchovu rodiče nezvládali (záškoláctví, trestná činnost), byla se souhlasem rodičů dne 13. 9. 2019 rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích nařízena ústavní výchova do X. X. 2021 (tedy do dovršení zletilosti). Výchovu syna, který bude brzy zletilý, tak primárně zajišťuje (a do jeho zletilosti bude zajišťovat) státní zařízení (Diagnostický ústav pro mládež, L. 33/1724, P.), nikoliv žalobce, přičemž syn X již vzhledem ke svému věku není na žalobci závislý jako v době, kdy bylo rozhodnuto o udělení doplňkové ochrany (ostatně na území ČR má X X i matku s povoleným trvalým pobytem, s níž má dobrý vztah; navíc, i kdyby žalobce musel opustit území ČR, může syna nadále navštěvovat, může ho finančně podporovat, event. může požádat o povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců). Tyto pro rozhodnutí zásadní skutečnosti (narušení vztahů mezi žalobcem a jeho bývalou ženou, rozpad rodiny, rozvod, nezvládnutá výchova syna a soudem nařízená ústavní výchova syna), které v souhrnu představují kvalifikovanou změnu okolností podle § 53a odst. 4¹ a § 17a odst. 1 písm. a)²

¹ Dle § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové

zákonu o azylu, nebyly mezi účastníky sporné, a proto nebylo nutné provádět další dokazování, již vůbec pak nebylo nezbytné vyslýchat syna žalobce či jeho družku. Ostatně žalobce byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a byl tázan, zda chce podklady doplnit. Žalobce uvedl, že nikoliv (viz list číslo 246 správního spisu). V žalobě uplatněná námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci je proto nejen nedůvodná, ale též nekorektní. Lze tedy shrnout, že žalovaný postupoval v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, jeho skutkové a právní závěry jsou správné a plně přezkoumatelné.

15. Na tomto místě musí soud žalobci znovu připomenout, že institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pobytu, legálnost pobytu je pouze zákonným důsledkem udělení mezinárodní ochrany, nikoli jejím účelem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 6 Azs 81/2016 – 28, bod 8, či usnesení téhož soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 Azs 257/2015 – 33). Pokud má žalobce zájem setrvat v České republice a žít zde se svým synem a družkou (která na žalobci není finančně ani jinak závislá a vztah s ní není důvodem pro udělení či pro prodloužení doplňkové ochrany, jak bylo vysvětleno výše), je třeba, aby o to usiloval prostřednictvím institutů upravených zákonem o pobytu cizinců, zvláště když zde není žádná objektivní překážka, která by takovému postupu bránila (synovi žalobce a bývalé manželce žalobce již bylo povolení k trvalému pobytu uděleno). Soužití se synem se nelze domáhat na základě institutů zákona o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 217/2019 – 47, bod 14). Odepření mezinárodní ochrany žalobci proto nemůže vést k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Taktéž skutečnost, že žalobce nemá v zemi původu žádné zázemí a nemůže spoléhat ani na pomoc svých příbuzných, sama o sobě neodůvodňuje udělení žádné z forem mezinárodní ochrany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 – 25, a ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 – 67, bod 13).
16. Soud tedy uzavírá, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany.
17. Jelikož základní žalobní námitky nebyly důvodné, soud žalobou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
18. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

Poučení:

ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.

² Dle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu doplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí.

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. května 2020

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce